

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi strona skarżąca podnosi pięć zarzutów.

1. Zarzut pierwszy dotyczący tego, że Komisja naruszyła prawo, popełniła oczywiste błędy w ocenie i naruszyła istotne wymogi formalne przy dokonywaniu wykładni i stosowaniu prawnego kryterium oceny nieskoordynowanych skutków horyzontalnych na detalicznym rynku ruchomych usług telekomunikacyjnych w Zjednoczonym Królestwie. W szczególności Komisja popełniła błąd, uznając skarżącą za „ważną siłę konkurencyjną” i oceniając bliskość stosunku konkurencji. Komisja popełniła również oczywiste błędy w ocenie przy analizie przewidywanych skutków cenowych i prawdopodobnych skutków podmiotu powstałego w wyniku koncentracji.
2. Zarzut drugi dotyczący oczywistych błędów w ocenie i przeinaczenia dowodów w odniesieniu do analizy alternatywnego scenariusza. W szczególności Komisja nie oceniła należyście przepustowości sieci Hutchison w stosunku do sieci jej konkurentów i niesłusznie oparła się na rzekomej zdolności Hutchison do podjęcia inicjatyw „zarządzania popytem”, takich jak wzrost cen, aby uzasadnić nieuwzględnienie dowodu przedstawionego przez Hutchison w odniesieniu do przyszłej przepustowości sieci.
3. Zarzut trzeci dotyczący błędów co do okoliczności faktycznych, naruszeń prawa, oczywistych błędów w ocenie i naruszeń podstawowych wymogów formalnych w odniesieniu do nieskoordynowanych skutków horyzontalnych wynikających ze wspólnego korzystania z sieci. W szczególności Komisja popełniła błąd, co się tyczy jej nowych propozycji dotyczących potrzeby i zakresu „dopasowania” między konkurentami w umowach o podziale sieci. Ponadto Komisja naruszyła prawo i popełniła oczywiste błędy w ocenie, opierając swoje wnioski raczej na potencjalnej szkodzie wyrządzonej konkurentom podmiotu powstałego w wyniku koncentracji niż na naruszeniu konkurencji. Komisja popełniła dalsze błędy, odrzucając zobowiązania zaproponowane przez Hutchison, które całkowicie rozwiązałyby problemy związane ze wspólnym korzystaniem z sieci.
4. Zarzut czwarty dotyczący oczywistych błędów w ocenie, naruszeń prawa i naruszeń podstawowych wymogów formalnych w odniesieniu do nieskoordynowanych skutków horyzontalnych powstających na hurtowym rynku dostępu i rozpoczynania połączeń w publicznych sieciach ruchomych w Zjednoczonym Królestwie. W szczególności Komisja popełniła błąd, stwierdzając, że Hutchison stanowi „ważną siłę konkurencyjną” na rynku hurtowym pomimo posiadania bardzo małego udziału w rynku (poniżej 3%), i opierając swoje wnioski na opiniach stron trzecich zamiast przeprowadzić własną analizę.
5. Zarzut piąty dotyczący naruszeń prawa, oczywistych błędów w ocenie, braku uzasadnienia i naruszenia podstawowych wymogów formalnych w odniesieniu do oceny zobowiązań zaproponowanych przez Hutchison w związku z obawami dotyczącymi detalicznego i hurtowego rynku telekomunikacji ruchomej w Zjednoczonym Królestwie. W szczególności Komisja niesłusznie sprzeciwiła się proponowanym zobowiązaniom, twierdząc, że ich wykonanie jest niepewne. Komisja w sposób oczywiście błędny oceniła zdolność nowego i silnego konkurenta do skutecznego konkurowania w oparciu o zaproponowane zobowiązania. Komisja popełniła błąd przy dokonywaniu oceny ogólnej przydatności zaproponowanych zobowiązań do zrównoważenia ograniczenia konkurencji zarzucanego w decyzji.

Skarga wniesiona w dniu 27 lipca 2016 r. – Maximum Play/EUIPO (MAXPLAY)

(Sprawa T-400/16)

(2016/C 371/13)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: Maximum Play, Inc. (San Francisco, Kalifornia, Stany Zjednoczone) (przedstawiciel: adwokat M. Graf)

Strona pozwana: Urząd Unii Europejskiej ds. Własności Intelektualnej (EUIPO)

Dane dotyczące postępowania przed EUIPO

Przedmiotowy sporny znak towarowy: Słowny unijny znak towarowy „MAXPLAY” – zgłoszenie nr 14 047 963

Zaskarżona decyzja: Decyzja Czwartej Izby Odwoławczej EUIPO z dnia 26 maja 2016 r. w sprawie R 2273/2015-4

Żądanie

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności zaskarżonej decyzji;
- obciążenie EUIPO kosztami postępowania.

Podniesione zarzuty

- Naruszenie art. 7 ust. 1 lit. b) oraz art. 7 ust. 1 lit. c) rozporządzenia nr 207/2009;
- Nieuwzględnienie w sposób prawidłowy wcześniejszego unijnego znaku towarowego oraz krajowych rejestracji i zgłoszeń.

Skarga wniesiona w dniu 31 lipca 2016 r. – Makhlouf/Rada

(Sprawa T-409/16)

(2016/C 371/14)

Język postępowania: francuski

Strony

Strona skarżąca: Ehab Makhlouf (Damaszek, Syria) (przedstawiciel: adwokat E. Ruchat)

Strona pozwana: Rada Unii Europejskiej

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- uznanie jej skargi za dopuszczalną i zasadną;
- w konsekwencji, stwierdzenie nieważności decyzji 2016/850/WPZiB z dnia 27 maja 2016 r. i wydanych w jej następstwie aktów wykonawczych, w zakresie, w jakim dotyczą one strony skarżącej;
- obciążenie Rady Unii Europejskiej kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi strona skarżąca podnosi pięć zarzutów, które co do zasady są identyczne z zarzutami podniesionymi w sprawie T-410/16, Makhlouf/Rada, lub do nich podobne.
